

ప్రైవేటు రంగంలో
రిజర్వేషన్స్
సాధనకై ఉద్యమిద్దాం

భారత కమ్యూనిస్టు పార్టీ (మార్క్సిస్టు)

ఆంధ్రప్రదేశ్ రాష్ట్ర కమిటీ

ముందుమాట

మనదేశానికి స్వాతంత్ర్యం వచ్చి 68సం॥లు అవుతున్నా దళితుల స్థితిగతుల్లో పెద్దగా మార్పు రాలేదు. నేటికి అక్షరాస్యతలో దళితులు 2001లో 54.7% ఉండగా 2011లో 66% మాత్రమే వున్నారు. చదువుకున్నవారు కూడా ఉద్యోగాలు లేక నిరుద్యోగులుగా పట్టాలు పుచ్చుకొని తిరుగుతున్నారు. రాజ్యాంగ నిర్మాత, భారతరత్న డా॥బి.ఆర్.అంబేద్కర్ కుల వివక్షకు వ్యతిరేకంగా తన పోరాడాడు. రాజ్యాంగ చట్టంలో దళితులకు రిజర్వేషన్లు కల్పించడంవల్ల కొంతవరకైనా చదువుకున్న యువకులు ఉద్యోగాలలోకి రాగలిగారు. ప్రభుత్వరంగం అభివృద్ధి చెందడం ద్వారా దళితులకు ఉపాధి అవకాశాలు మెరుగైనాయి.

1991నుండి దేశంలో సరళీకరణ విధానాలు అమలుకావడం వలన పాలకులు ప్రయివేటీకరణ మోజులోపడి ప్రభుత్వరంగాన్ని నిర్వర్తనం చేస్తున్నారు. నాటి పి.వి.నర్సింహారావు మొదలుకొని వాజ్ పేయి, మన్మోహన్ సింగ్ ప్రభుత్వరంగాన్ని ప్రయివేటీకరణ చేయగా నేడు హిందుత్వాన్ని నెత్తినపెట్టుకున్న మోడీ ప్రభుత్వం ప్రయివేటీకరణ వేగాన్ని పెంచారు. దీనివలన దళితులు ఉద్యోగావకాశాలు కుదించబడుతున్నాయి. ఎస్సీ,ఎస్టీ బ్యాక్ లాగ్ పోస్టులు నింపకుండా పాలకులు రద్దుచేయడం వలన దళితుల వాటా దళితులకు దక్కకుండా యువకులు మరింత నష్టపోతున్నారు.

సిపిఐ(యం) పార్టీ ఏప్రిల్ లో విశాఖలో జరిగిన 21వ జాతీయ మహాసభలో ఈ పరిస్థితులు చర్చించి ప్రభుత్వరంగం కుదించుకుపోతూ ప్రయివేటీకరణ దిశగా సాగుతున్న ఈ పరిస్థితిలో ప్రయివేటురంగంలో దళితులకు రిజర్వేషన్లు కల్పించాలని ఇందుకై పార్లమెంటు ప్రత్యేక సమావేశం జరపాలని తీర్మానించింది. డా॥ బి.ఆర్.అంబేద్కర్ 125వ జయంతి సందర్భంగా పార్లమెంటు ప్రత్యేక సమావేశం నిర్వహించి దళితుల సమస్యలపై చర్చించాలని, దేశవ్యాపితంగా ఎస్సీ,ఎస్టీ సబ్ వేజ్ లను పట్టం ఆమోదించాలని, ఎస్సీ,ఎస్టీ అత్యాచారాల నిరోధకచట్టం సవరణలపై పార్లమెంటులో చర్చించి తక్షణమే ఆమోదించాలని డిమాండ్ చేస్తున్నాము. ఇందుకై దేశవ్యాపితంగా సిపిఐ(యం)పార్టీ ప్రయివేటురంగంలో దళితులకు రిజర్వేషన్లు కల్పించాలని చేస్తున్న ఆందోళనలో భాగంగానే మనరాష్ట్రంలో పెద్దఎత్తున ఉద్యమం చేపట్టాలని నిర్ణయించడం జరిగింది.

ఈ ఉద్యమానికి దళితులు, గిరిజనులు, ఉద్యోగులు, వెనుకబడిన తరగతుల ప్రజలు, అభ్యుదయ వాదులు, ప్రజాతంత్రవాదులు అందరూ సహకరించి కేంద్ర ప్రభుత్వం మెడలు వంచి ప్రయివేటురంగంలో రిజర్వేషన్లు కల్పించాలని చేసే పోరాటానికి సహకరించాలని విజ్ఞప్తి చేస్తున్నాను.

అభివందనములతో...

పెనుమల్లి మధు

రాష్ట్ర కార్యదర్శి

ప్రైవేట్ రంగంలో రిజర్వేషన్లను అమలు చేయాలి

తరతరాలుగా నిమ్మ కులాలు, వెనుకబడిన తరగతులు వారు అనుభవిస్తున్న ఆర్థిక-సామాజిక వివక్షతలను అధిగమించడానికి, వారి అభివృద్ధికి తోడ్పడే సాధనంగా రిజర్వేషన్లు భావించబడుతున్నాయి. నేడు దేశంలో పాలకులు అనుసరిస్తున్న నయా ఉదారవాద విధానాల వలన ప్రభుత్వ రంగం కుదింపుకు గురై ప్రైవేట్ రంగం పెద్ద ఎత్తున పెరిగింది. దీంతో రిజర్వేషన్లు నిరుపయోగం అవుతున్నాయి. వీరికున్న కొద్దిపాటి విద్యా, ఉపాధి అవకాశాలు దెబ్బతింటున్నాయి. చదువుకు దూరంగా ఉపాధి అవకాశాలు లేక, నిత్య దారిద్ర్యంతో వీరి జీవితాలు ఆగమ్యగోచరంగా మారాయి. ప్రభుత్వ రంగంలోని విద్యా, ఉద్యోగాలలో రిజర్వేషన్స్ కల్పించడం వలన వెనుకబడిన కులాలలోని కొంత మందికైనా చదువుకోవడానికి అవకాశం, ఉపాధి ద్వారా ఆర్థికంగా వెసులుబాటు కలిగింది. రిజర్వేషన్లు సామాజిక న్యాయ అమలుకు ఒక అవకాశంగా మారాయి. నేడు ప్రైవేటీకరణ విధానాల ఫలితంగా ఉన్న రిజర్వేషన్లకు ఉపయోగం లేకుండా పోయింది.

ప్రభుత్వ రంగాల్లో ఉద్యోగాలు లేకపోవడం, ఉద్యోగాలు వచ్చే ప్రైవేట్ రంగంలో రిజర్వేషన్లు లేకపోవడం వలన సమాజంలోని అట్టడుగు వర్గాలైన ఎస్.సి, ఎస్.టి, బి.సి, మైనారిటీ, మహిళలు, వికలాంగులు అభివృద్ధి నుండి దూరంగా నెట్టబడుతున్నారు. సమాజాభివృద్ధిలో కీలకపాత్ర పోషించే విద్యా వ్యవస్థ పూర్తిగా కార్పొరేట్ శక్తుల పరమైంది. దీంతో సామాజిక తరగతులు మరోమారు చదువుకు దూరమయ్యే దుస్థితి దాపురించింది. సమానుల మధ్య పోటీ జరగడం సహజసూత్రం. కానీ కుల వ్యవస్థ వల్ల అధిపత్య కులాలకు ఉన్న అవకాశాలన్నీ దక్కగా శూద్ర కులాలు అన్నింటికీ దూరమయ్యారు. అందుకే అసమానతలు తగ్గించడానికి కొంత మేరకైనా రిజర్వేషన్లు ఉపయోగపడతాయని సిపిఐఎం బలపరుస్తున్నది. సమాజంలో ఇతర రంగాల్లో కూడా అసమానతలు ఉన్నాయి కాబట్టే వ్యవసాయ సభిడీలను, చిన్న పరిశ్రమల రక్షణ చట్టాలను, ప్రభుత్వ విద్య, వైద్య రంగాలు ఉండాలని సిపిఐఎం నికరమైన పోరాటాలు చేస్తున్నది. ఈ అవగాహనతోనే ప్రయివేటు

రంగంలో రిజర్వేషన్ల సాధనకై సిపిఐఎం దేశ వ్యాపిత ఉద్యమాన్ని ప్రారంభించింది. దేశంలోని డా.బి.ఆర్.అంబేద్కర్ 125వ జయంతి సందర్భంగా దళిత సమస్యలపై ప్రత్యేక పార్లమెంటు సమావేశాలు జరపాలని దేశ వ్యాప్తంగా ఎస్సీ, ఎస్టీ, సబ్‌ప్లాన్ చట్టం రూపొందించాలని ప్రజాతంత్ర శక్తులంతా పై అంశాల సాధనకు కలిసి రావాలని కోరుతున్నాము. ప్రయివేటు రంగంలో రిజర్వేషన్ల కోసం పోరాడుతూనే ఉన్న ప్రభుత్వరంగాన్ని రక్షించుకోవడానికి సిపిఐఎం చేస్తున్న పోరాటానికి కార్మికవర్గం దళితులు, మేధావులు, ప్రజలందరూ అండగా నిలబడాలని కోరుతున్నాము.

రిజర్వేషన్స్ యొక్క పూర్వరంగం

రిజర్వేషన్లకు 100 ఏండ్లకు పైబడి చరిత్ర వుంది. రిజర్వేషన్లకు అనుకూలంగా, వ్యతిరేకంగా సాగిన ఉద్యమాల అనుభవం ఉంది. స్వాతంత్ర్యానికి పూర్వమే బ్రిటీష్ పాలనలోని కొన్ని ప్రాంతాలలో, కొన్ని స్వదేశీ సంస్థానాలలో రిజర్వేషన్లు వుండేవి. 1882లో హంబర్ట్ కమిషన్ ముందు మహాత్మ జ్యోతిరావుపూలే శూద్ర, పంచమ కులాలకు విద్యా, ఉద్యోగ రంగాలలో రిజర్వేషన్లు వుండాలని కోరారు. 1902లో సాహు మహారాజ్ (మహారాజ కోల్కాతూర్-మహారాష్ట్ర) బ్రాహ్మణేతరులకు విద్యా, ఉద్యోగాల్లో 50% రిజర్వేషన్స్ కల్పించాడు. దక్షిణ భారతదేశంలో పెరియార్ ఇ.వి రామస్వామి నాయర్ నడిపిన అనేక పోరాటాల ఫలితంగా మద్రాస్ ప్రావిన్స్‌లో కమ్యూనల్ జి.వోలు ప్రకటించబడి ఎస్.సి, ఎస్.టి, క్రిస్టియన్లతో సహా వెనుకబడిన కులాలకు విద్యా, ఉద్యోగ రంగాలలో రిజర్వేషన్లు కల్పించబడ్డాయి. 1921లో మిల్లర్ కమిటీ నివేదిక (భారతదేశంలో బిసిలపై నియమించిన మొదటి కమిటీ) ఆధారంగా మైసూర్ సంస్థానంలోని ఎస్.సి, ఎస్.టి, బి.సిలకు అట్లాగే స్వాతంత్ర్యానంతరం ప్రకటించిన బిసి జాబితాలో లేని బ్రాహ్మణేతర కులాలకు విద్యా, ఉద్యోగాల్లో రిజర్వేషన్స్ కల్పించారు. 1935లో ట్రావెన్‌కోర్ సంస్థానం విద్యా, ఉద్యోగాల్లో ఎస్.సి, ఎస్.టి, బి.సిలకు రిజర్వేషన్లు అమలు చేసింది. కానీ ప్రభుత్వ పరంగా, రాజ్యాంగ బద్ధంగా స్వాతంత్ర్యం వచ్చిన తరువాతనే రిజర్వేషన్స్ విద్యా, ఉద్యోగ, రాజకీయ రంగాలలో అమలయ్యాయి.

స్వాతంత్ర్యం వచ్చిన వెంటనే నూతన రాజ్యాంగంలోని సమానత్వ సూత్రాలకు ఆర్టికల్ 15(1) కుల ప్రాతిపదిక పైన రిజర్వేషన్లు ఇవ్వడం వ్యతిరేకమని కొందరు కోర్టుకు వెళ్లారు. రిజర్వేషన్లు రాజ్యాంగంలోని సమాన సూత్రాలకు వ్యతిరేకమని దొరై రాజన్ కేసులో సుప్రీం కోర్టు తీర్పు చెప్పింది. అపుడు పార్లమెంట్ మొదటి రాజ్యాంగ సవరణ చేపట్టి 1951లో ఆర్టికల్ 15కు క్లాజ్ 4ని చేర్చింది. “ప్రభుత్వం సామాజికంగాను, విద్యా పరంగాను,

వెనుకబడిన వర్గాల కోసం ప్రత్యేక సదుపాయాలు కల్పించవచ్చు” అని పేర్కొన్నారు. అలాగే ఆర్టికల్ 16(4) ప్రకారం ప్రభుత్వ ఉద్యోగాల్లోను, పదవుల్లోను తగిన ప్రాతినిధ్యం లేని వెనుకబడిన వర్గాలకు రిజర్వేషన్స్ కల్పిస్తే దానికి ఈ రాజ్యాంగం అడ్డురాదు.

దేశంలో కేంద్ర స్థాయిలో విద్యా, ఉద్యోగ రంగాల్లో ఎస్.సిలకు 15%, ఎస్.టిలకు 7.5%, ఓబిసిలకు 27% రిజర్వేషన్లు అమలౌతున్నాయి. ఆయా రాష్ట్ర ప్రభుత్వాలు ఆమోదించిన పరిధిలో రిజర్వేషన్స్ వివిధ రకాలుగా అమలౌతున్నాయి. ఉదా॥ ఈశాన్య రాష్ట్రాలలో ముఖ్యంగా అరుణాచల్ ప్రదేశ్, మేఘాలయ, నాగాలాండ్ మరియు మిజోరామ్ లో రాష్ట్ర ప్రభుత్వ ఉద్యోగాలలో ఎస్.టి జనాభా 80% ఉన్నారు కాబట్టి 80శాతం రిజర్వేషన్స్ వున్నాయి. అలాగే ఉమ్మడి ఆంధ్రప్రదేశ్ లో బిసిలకు 25%, ఎస్.సిలకు 15%, ఎస్.టిలకు 6%, ముస్లింలలో వెనుకబడిన తరగతులకు 4% రిజర్వేషన్లు కల్పించబడ్డాయి. ఈ రిజర్వేషన్లు అమలు చేస్తున్న అన్ని సందర్భాల్లోనూ పరిమిత ప్రయోజనాలైనా కలుగుతాయి కాబట్టే సిపిఐఎం మొదటినుండి వీటిని బలపర్చింది.

భారత రాజ్యాంగం-రిజర్వేషన్స్-సామాజిక న్యాయం

స్వాతంత్ర్యం అంటే తెల్లవాడిని పారద్రోలి నల్లదొరలు గద్దెనెక్కి కూర్చోవడమని ప్రజలు ఆనాడు అనుకోలేదు. కుల రహిత సమాజం, స్త్రీ పురుష సమానత్వం, దున్నేవానికే భూమి, కార్మికుల సంక్షేమం ఇంకా అనేక అంశాలను సాధించేదే నిజమైన స్వాతంత్ర్యమని ప్రజలు భావించారు. అంటేద్వర్, కమ్యూనిస్టులు, వివేకానందుడి రచనల నుండి ఈ విషయాలను మనం గమనించవచ్చు. (ఎవరో కొద్ది మంది ప్రతిభావంతులను గుర్తించి వారి చేతిలో పదవులు, ఉద్యోగాలు, సాంకేతిక సాధనాలు పెట్టి అదే నిజమైన దేశ ప్రగతి అని ఏ ఒక్కరు అనుకోలేదు) దేశంలోని అన్ని రుగ్మతలను, అసమానతలను రూపు మాపి సమానత్వం సాధించాలని కోరుకున్నారు.

సామాజిక న్యాయం గురించి చర్చించేటప్పుడు భారత రాజ్యాంగంలోని ఆర్టికల్స్ 38, 46 చాలా ముఖ్యమైనవి.

38(1): సామాజిక, ఆర్థిక, రాజకీయ న్యాయం జాతి జీవనంలోని అన్ని వ్యవస్థల లక్షణం అయినటువంటి సమాజాన్ని ప్రయత్న పూర్వకంగా నిర్మించి, సంరక్షించి తద్వారా ప్రజల క్షేమాన్ని పెంపొందించడం ప్రభుత్వ కర్తవ్యం.

(2): ప్రత్యేకించి స్థితిగతులలోను, సౌకర్యాలలోను, అవకాశాలలోను సమాజంలోని వ్యక్తుల మధ్యనే కాక, వివిధ వృత్తులనుసరించే లేక వివిధ ప్రాంతాలలో నివసించే వర్గాల మధ్య వున్న అంతరాలను తొలగించడం ప్రభుత్వ కర్తవ్యం. (ఈ క్లాజు

1978లో 44వ రాజ్యాంగ సవరణ ద్వారా చేర్చబడింది)

ఆర్టికల్ 46 : సమాజంలోని బలహీనుల యొక్క ప్రత్యేకించి, షెడ్యూల్డ్ కులాల, తెగల యొక్క విద్యా, ఆర్థిక అవసరాలను తీర్చడానికి ప్రభుత్వం ప్రత్యేక శ్రద్ధతో కృషి చేయాలి. వారిని సామాజిక అన్యాయాల నుండి అన్ని రకాల దోపిడీ నుండి కాపాడాలి.

పై రెండు ఆర్టికల్స్ ఆదేశిక సూత్రాలలో వున్నాయి. దేశ పాలనలో ఇవి కీలకమైన సూత్రాలని, ప్రభుత్వం చట్టాలు చేసేటప్పుడు ఈ సూత్రాలను అనుసరించి చేయాలని ఆర్టికల్ 37 చెబుతుంది. రాజ్యాంగం ఇంత స్పష్టంగా చెప్పినప్పటికీ ఆ లక్ష్య సాధన కోసం ప్రభుత్వాలు చేసింది శూన్యమే! పైగా రాజ్యాంగ ఉల్లంఘనకు పాల్పడుతూ కొంత ప్రయోజనం కలగజేస్తున్న రిజర్వేషన్లను వ్యతిరేకిస్తున్నారు. ఆర్థిక, సామాజిక, రాజకీయ వివక్షలన్నింటినీ రూపు మాపడానికి రాజ్యాంగం ఉపయోగపడాలని రాజ్యాంగ నిర్మాత డా॥బి.ఆర్.అంబేద్కర్ భావించారు. అందుకే రాజ్యాంగంలో రిజర్వేషన్లు పొందుపర్చే సందర్భంలో రిజర్వేషన్లు 10 ఏండ్లకు మించి వుండరాదని, ఈలోగా పాలకపర్గాలు ఆర్థిక-సామాజిక-రాజకీయ వివక్షతలన్నింటినీ రూపు మాపాలని పేర్కొన్నారు. కానీ నేటికి ఆ లక్ష్యం నెరవేరలేదు. మన సమాజంలో అంతరాలు ఏర్పడడానికి ఆర్థిక అసమానతలు ఒక కారణమైతే కుల వ్యవస్థ మరో కారణం. ఈ కుల వ్యవస్థ శూద్ర, పంచమ కులాలను సామాజికంగా నీచంగా చూసింది. ఆస్తి హక్కు లేకుండా చేసింది. రాజకీయంగా హక్కులు లేకుండా చేసింది. వారు చదువుకోవడానికి వీలు లేదు. ఆస్తి కలిగివుండడానికి వీలు లేదు. చివరికి గుళ్ళలోకి వెళ్ళడానికి కూడా వీలు లేదని ఆంక్షలు పెట్టింది. అంతే కాకుండా ప్రజలంతా కలిసి వ్యవహరించడానికి వీలు లేకుండా చేశారు.

ఆర్థిక, సామాజిక వివక్షత - నాడు నేడు

కుల వ్యవస్థను, చాతుర్వర్ణ వ్యవస్థను చట్టబద్ధం చేసిన మనుధర్మ శాస్త్ర ప్రకారం “మానవులంతా సమానంగా గుర్తించబడలేదు”. (1వ స్మృతి-31వ శ్లోకం) అగ్రవర్ణాలకు చెందిన కొందరు ఇతరుల శ్రమపై ఆధారపడి సంబంధం లేకుండా బ్రతకాలి. శూద్రులు మాత్రం పై కులాలకు సేవ చేయాలి. (1వ స్మృతి-91వ శ్లోకం) శూద్ర కులాలు చదవకూడదు. (2వ స్మృతి - 16వ శ్లోకం) శూద్రులు పొదుపు చేసుకున్న డబ్బును, అగ్ర కులాలు ఎప్పుడైనా స్వాధీన పర్చుకోవచ్చు. (8వ స్మృతి - 417వ శ్లోకం) ఈ విధంగా అగ్రవర్ణాలు శూద్ర, అతి శూద్ర కులాలను (ఎస్సీ, ఎస్టీ, బీసీలు) బానిసలుగా చేసుకుని, ఆర్థికంగా దోచుకుంటూ, సామాజికంగా నాడు అణచివేసారు. చదువుకు, ఉపాధికి, సంపదకు అనర్హుల్ని చేసారు.

నేటికీ ఈ వివక్షతలు వివిధ రూపాలలో కొనసాగుతున్నాయి. యాక్షన్ ఎయిడ్ సర్వే ప్రకారం దేశంలో 36% గ్రామాల్లో దళితులను వ్యవసాయ పనులకు తీసుకోవడం లేదు. 26% గ్రామాల్లో దళితులకు ఇతర కులాల కూలీలకన్నా తక్కువ వేతనం ఇచ్చే వివక్ష వుంది. ఎస్టీలు సాంస్కృతికంగా వివక్షతను ఎదుర్కొంటున్నారు. సమాజంలో దూరంగా బ్రతకడం, వారి భాషలు అభివృద్ధి కాకపోవడం వలన ఇంకా పాఠశాలపు జీవన విధానంతో ఆచార వ్యవహారాలతో జీవిస్తున్నారు. అలాగే బిసిల్లో అత్యధికులు పేదలు. వీరిలోని కొన్ని కులాలు అంటరాని తనాన్ని ఎదుర్కొంటున్నారు. తమ బ్రతుకు ఆధారమైన వృత్తులు కోల్పోతున్నారు. కులం పేరులోనే వివక్షను ఎదుర్కొంటున్నారు ఉదా॥ బుట్ట పకీరు, గంగిరెద్దుల, బహురూపుల, దొమ్మర, బుడబుక్కల, బాలసంత, పిచ్చుకకుంట్ల తదితరులు. బిసిల్లో బాగా వెనుకబడిన కులాలకు (యంబిసి) తిండి, పని, ఇల్లు దొరకవు. చిన్న, చిన్న వస్తువులు అమ్ముకుంటూ నిత్య దారిద్ర్యంలో జీవనం సాగిస్తున్నారు. సంచార జీవితం నేటికీ గడపటం మరీ దారుణం. సాంప్రదాయ, సాంస్కృతిక వినోదాన్ని పంచే వీరు ఆహారం, బట్టలు అడుక్కుంటూ, స్థిర నివాసం లేక సంచార జీవితం గడుపుతున్నారు.

రిజర్వేషన్లు అమలు తీరు తెన్నులు

ఎస్.సి, ఎస్.టి రిజర్వేషన్లు అమలు - లోపాలు : దేశంలో రిజర్వేషన్స్ ప్రవేశ పెట్టినప్పటి నుండి కొన్ని పరిమితులు విధించబడుతూ అమలౌతున్నాయి. ముఖ్యంగా దేశంలో జనాభా ప్రాతిపదికమీద రిజర్వేషన్లు స్వాతంత్ర్యం వచ్చిన తరువాత కానీ చాలా ఏండ్లకు అమలుకాలేదు. మొదటి సారి 1961 జనాభా లెక్కల ప్రకారం ఎస్సీలకు 15%, ఎస్టీలకు 7.5% కేటాయించి 1970 మార్చి 20న వాటిని అమల్లోకి తెచ్చారు. ఈ నిర్ణయం 9 ఏండ్లు ఆలస్యంగా జరిగింది. అప్పటి నుండి ఇప్పటి వరకు కేంద్రం ఇదే లెక్కలను పరిగణలోకి తీసుకుంటున్నది.

1981 జనాభా లెక్కల ప్రకారం ఎస్సీలు 15.8%, ఎస్టీలు 7.8%, అలాగే 1991 లెక్కల ప్రకారం ఎస్సీలు 16.5%, ఎస్టీలు 8.1%, 2001 సం॥లో ఎస్సీలు 16.2%, ఎస్టీలు 8.2%, 2011 సం॥ జనాభా లెక్కల ప్రకారం ఎస్సీలు-16.6%, ఎస్టీలు 8.6% (ఏ సంఖ్యలో నైనా 0.5% లేదా ఆపైన పెరుగుదల వుంటే అది ఆ తరువాత సంఖ్యగా మారుతుంది.) ఈ లెక్కన ఎస్సీలకు 17%, ఎస్టీలకు 9% కేంద్ర ప్రభుత్వ ఉద్యోగాల్లో రిజర్వేషన్లు కల్పించాలి. కాని దళిత, గిరిజనుల పట్ల అశ్రద్ధతో వున్న ప్రభుత్వాలు పెరిగిన జనాభాకనుగుణంగా రిజర్వేషన్లు పెంచకుండా దుర్మార్గంగా వ్యవహరిస్తున్నాయి. దీంతో ప్రభుత్వ రంగ సంస్థలు, రైల్వేలు, బ్యాంకులు, ఇన్సూరెన్స్

కంపెనీలు, విద్యాలయాలు మొదలగు ప్రభుత్వ రంగ సంస్థల్లో ఎస్సీ, ఎస్టీలకు రావాల్సిన ఉద్యోగుల వాటాను గత 35 ఏండ్లుగా కోల్పోతున్నారు.

ఇక్కడ చట్టాలు అమలు కావాలంటే సమాజంలో వున్న దళిత-గిరిజన వివక్ష రూపు మాసిపోవాలి. జనాభాలో పావు భాగంగా వున్న ఎస్సీ, ఎస్టీలను అభివృద్ధిలో భాగం చేయకుండా దేశం ఎప్పటికీ సమగ్రంగా అభివృద్ధి చెందలేదు. శరీరంలో ఒక భాగం అనారోగ్యానికి గురైనపుడు ఆ భాగానికి చికిత్స చేయకుంటే వ్యక్తి సంపూర్ణ ఆరోగ్యవంతుడు కాలేడు. అలాగే నిత్య దరిద్ర్యం, నిరుద్యోగం, అవమానం వంటి సమస్యలతో కొట్టుమిట్టాడుతున్న ఎస్సీ, ఎస్టీలను విస్తరిస్తే దేశం పురోగమించడం అసాధ్యం.

బీసి రిజర్వేషన్లు అమలు - బి.సి. రిజర్వేషన్లకు కూడా రాజ్యాంగబద్ధమైన హక్కును కల్పించడం, బీసి జనాభా ప్రాతిపదిక ప్రకారం రిజర్వేషన్లు కల్పించాలని అనేక పోరాటాలు జరిగాయి. ఫలితంగా 1978లో కాంగ్రెస్ ను ఓడించి మొదటిసారి అధికారంలోకి వచ్చిన జనతా పార్టీ “బిపి మండల్” అధ్యక్షతన 6గురు సభ్యులతో కమిషన్ వేసింది. వెనుకబడిన తనానికి కులాన్నే ప్రాతిపదికగా తీసుకోవాలని నిర్ణయిస్తూ మండల్ కమిషన్ తన నివేదికను 1980 డిశంబర్ 31న ప్రభుత్వానికి సమర్పించింది. వి.పి.సింగ్ నాయకత్వంలోని జనతాదళ్ 1989 పార్లమెంట్ ఎన్నికల సందర్భంగా మండల్ కమిషన్ సిఫారసులను అమలు చేస్తామని వాగ్దానాలు చేసింది. అధికారంలోకి వచ్చిన జనతాదళ్ ప్రభుత్వం ఆగస్ట్ 17, 1990న బి.సి.లకు కేంద్ర విద్యా, ఉద్యోగాల్లో 27శాతం రిజర్వేషన్లను ప్రకటించింది.

మండల్ కమిషన్ ప్రకటించింది “విద్య, ఉద్యోగ రంగాల్లో రిజర్వేషన్స్” మాత్రమే. అంతకన్నా ప్రధానమైన రాజకీయ, ఆర్థిక రంగాల జోలికి అది పోలేదు. కేంద్రీయ ఉన్నత విద్యాసంస్థల్లో గడిచిన 6, 7 సం॥ల నుండే బి.సి. రిజర్వేషన్లు ప్రక్రియ మొదలైంది. కేంద్ర ఉన్నత స్కూలుల్లో కేవలం 4శాతం మాత్రమే బి.సి.లు కనబడతారు. రోస్టర్ పద్ధతిని సక్రమంగా అమలు చేయడం లేదు. మరోవైపు ప్రైవేటురంగం 85శాతం విస్తరించడంతో అసలు ఉన్న రిజర్వేషన్లకే ముప్పు వచ్చింది. బీసిల్లో క్రీమీలేయర్ పై (సంపన్న శ్రేణి) ఆంక్షలు విధించారు. ఈ క్రీమీలేయర్ వలన బీసిల్లో ఉన్న సంపన్నులు మాత్రమే మినహాయించబడతారు. అందువలన సామాన్య బీసీలకు మేలు జరుగుతుంది. అయినా బీసి కులాల్లోని నయా సంపన్న వర్గాలు క్రీమీలేయర్ ను వ్యతిరేకిస్తున్నాయి. రిజర్వేషన్లు

నుండి క్రీమీలేయర్ మినహాయింపు వలన బిసిల్లోని పేదవర్గాలకు న్యాయం జరుగుతుందని సిపిఐఎం భావిస్తున్నది.

ఇప్పటికీ రీసెర్చ్, జ్యూడిషియరీ, రక్షణ, ప్రభుత్వ సెక్రటేరియట్ స్థాయిల్లో ఎలాంటి రిజర్వేషన్లు లేవు. పైగా స్వాతంత్ర్యానంతరం ఎస్.సి, ఎస్.టిలకు సామాజిక న్యాయం జరగాలని పెట్టిన ఎస్.సి, ఎస్.టి సబ్ప్లాన్ (1974-79) చట్టాలు నేటికీ అమలుకు నోచుకోవడం లేదు. ఉమ్మడి ఆంధ్రప్రదేశ్ లో విస్తృత స్థాయిలో జరిగిన ఉద్యమాల ఫలితంగా రాష్ట్ర స్థాయిలో ఎస్సీ, ఎస్టీ సబ్ప్లాన్ చట్టం వచ్చింది. జనాభా ప్రాతి పదికన నిధులు కేటాయించడం లేదు. కేటాయించిన నిధులు కూడా ప్రకృదారి పడుతున్నాయి. మరొక వైపు ఎస్.సి, ఎస్.టిల భద్రత కోసం పెట్టిన ఎస్.సి, ఎస్.టి అట్రాసిటీస్ నిరోధక చట్టం సక్రమంగా అమలు కావడం లేదు. ముఖ్యంగా నయాఉదారవాద విధానాలు అమలౌతున్న నేటి పరిస్థితులలో విద్యా, వైద్యం కార్పొరేటీకరణ కావడం, ఆహార ధరలు పెరగడం, సామాజిక సేవలు కనుమరుగవడం వలన ఎస్.సి, ఎస్.టి, బిసిలు సంక్షేమానికి గండి పడింది.

కేంద్ర ప్రభుత్వ ఉద్యోగాలలో ఎస్.సి, ఎస్.టిలు-బిసిలు (%) - 1990

	క్లాస్-1		క్లాస్ -2		క్లాస్-3+క్లాస్-4	
	ఎస్సీ+ ఎస్టీ	బిసి	ఎస్సీ+ ఎస్టీ	బిసి	ఎస్సీ+ ఎస్టీ	బిసి
కేంద్ర మంత్రిత్వ శాఖలు	7.18	2.59	13.66	3.98	30.95	8.41
కేంద్రప్రభుత్వ స్వయం ప్రతిపత్తి సంస్థలు	6.64	5.09	18.74	11.74	20.78	20.98
పబ్లిక్ సెక్టార్ సంస్థలు	4.51	4.59	17.84	9.91	31.76	15.77
మొత్తం	5.68	4.69	18.18	10.63	24.40	18.98

పై పట్టికను పరిశీలిస్తే ఎస్.సి, ఎస్.టి, బిసిలు క్రింది స్థాయి ఉద్యోగాలు తప్ప మరే ఉద్యోగాలు పొందలేని దుస్థితిలో వున్నారు. ప్రైవేట్ రంగం పెరిగిన తరువాత అందులో పనిభద్రత లేని కాంట్రాక్టు మరియు ఔట్ సోర్సింగ్ ఉద్యోగాల్లో పనిచేస్తున్నవారిలో అత్యధికులు వీరే.

నయాఉదారవాద విధానాలు - అమలు

నాటి సోషలిస్టు రష్యా ఎంతో ఉదారంగా ప్రభుత్వ రంగంలో పెట్టుబడులు పెట్టి అభివృద్ధి చేస్తే ఆ ఫలితాలను పెట్టుబడుదారులు దోచుకున్నారు. 1957లో రు.312.63 కోట్ల ఆస్తులు కలిగిన 22 గుత్త సంస్థలు, వాటి లాభాలు పెంచుకోవడానికి ప్రభుత్వ రంగంలో స్థాపించబడిన మౌలిక, కీలక భారీ పరిశ్రమలను ఉపయోగించుకొని పెద్దఎత్తున లాభాలు గడించాయి. 1997 నాటికి (40 ఏండ్ల కాలంలో) 500 రెట్లు పెరిగి రు.1,58,004 కోట్లకు చేరాయి. “ప్రకృతి శూన్యాన్ని సహించనట్లే లాభం దేనిని ఒదిలిపెట్టదు. 10% లాభం వస్తే పెట్టుబడి ఎక్కడికైనా వెళ్తుంది. 20% వస్తే అమిత శ్రద్ధాసక్తులు చూపిస్తుంది. 50%వస్తే ఎక్కడలేని గుండె ధైర్యం ప్రదర్శిస్తుంది. 100% వస్తే సకల మానవ శాసనాలను కాలరాస్తుంది. 300% లాభం వస్తే అది చేయని నేరమంటూ వుండదు. ఆఖరికి తన యజమానిని ఉరితీయడానికి సిద్ధమవుతుంది...” అని కారల్ మార్క్స్ చెప్పినట్లుగానే దేశంలో గుత్త సంస్థలు పెరిగిన తమ పెట్టుబడిని మరింత (లాభాలు) పెంచుకోవడానికి, తమకు ఆర్థిక శక్తి లేనపుడు ఉపయోగించుకున్న ప్రభుత్వ రంగాన్ని, నేడు తాము ఆర్థికంగా బలపడి అదే ప్రభుత్వ రంగాన్ని లేకుండా చేస్తున్నాయి. తల్లిపాలు త్రాగి రొమ్ము గుద్దిన సామెతగా పెట్టుబడిదారులు వ్యవహరిస్తున్నారు. ప్రభుత్వ రంగంలో రిజర్వేషన్లు అమలు పర్చడం ఇష్టం లేక ప్రైవేట్ రంగాన్ని అభివృద్ధి చేస్తున్నారు. ప్రపంచీకరణ, సరళీకరణ, ప్రైవేటీకరణ విధానాలు అమలౌతున్నాయి. దీంతో ప్రభుత్వ రంగం 15% కు దించుకుపోయి, ప్రైవేట్ రంగం 85% విస్తరించింది. దీంతో ప్రభుత్వ రంగంలో రిజర్వేషన్లు పొందుతున్న ఎస్.సి, ఎస్.టి, బిసిలు రిజర్వేషన్లు కోల్పోయి సామాజికంగా, ఆర్థికంగా దెబ్బతింటున్నారు.

కాంగ్రెస్ ప్రధాని పి.వి.నర్సింహారావు నాయకత్వాన 1991 నుండి సరళీకరణ ఆర్థిక విధానాలు అమలులోకి వచ్చి ప్రభుత్వరంగ సంస్థలను ప్రయివేటుపరం చేయడమే కాక, ఉద్యోగ నియామకాలపై నిషేధం విధించే చర్యలు ప్రభుత్వాలు చేపట్టాయి. 1999లో ఈ విధానాలకు వ్యతిరేకంగా భిన్నమైన పాలన అందిస్తామని అధికారంలోకి వచ్చిన బిజెపి నాయకత్వంలోని ఎన్.డి.ఎ ప్రభుత్వం కేంద్ర ప్రభుత్వరంగ సంస్థల్లోని వాటాలు

ప్రయవేటువారికి అమ్మడానికి ఏకంగా ఒక మంత్రిత్వ శాఖను ఏర్పాటు చేసింది. 2004లో అధికారంలోకి వచ్చిన కాంగ్రెస్ ప్రధాని మన్మోహన్ సింగ్ కాలంలో ఈ విధానాలు మరింత వేగవంతమయ్యాయి. మళ్లీ 2014లో అధికారంలోకి వచ్చిన బిజేపీ “3పి” (ప్రబ్లిక్ ప్రయవేటు పార్టీస్పీషన్) ప్రాజెక్టును రు.500 కోట్లతో ప్రారంభించింది. ప్రయవేటు పెట్టుబడిని రక్షణ రంగంతో సహా అన్ని రంగాల్లోకి రప్పించడం దీని లక్ష్యం. 2014-15 కేంద్ర బడ్జెట్లో రు.43,425 కోట్లు, 2015-16 కేంద్ర బడ్జెట్లో రు.69,500 కోట్లు అంటే సుమారు రు.లక్ష కోట్లకు పైగా ప్రభుత్వరంగంలో పెట్టుబడుల తీసి వేయడం ద్వారా ఆదాయాన్ని సమకూర్చుకోవాలని నరేంద్రమోడి ప్రభుత్వం బరితెగించి నిర్ణయించింది. దీంతో ప్రయవేటికరించబడిన సంస్థల్లో సామాజిక న్యాయం అమలు జరగదు. ఉద్యోగ నియామకాలపై నిషేధం ఫలితంగా 1,13,540 ఎస్సీ పోస్టులు రద్దయినాయి. 1956 పారిశ్రామిక విధానంలో ప్రభుత్వరంగం, ప్రయవేటురంగం సంయుక్తరంగంగా పరిగ్రహణను విభజించారు. పాలకవర్గం సోషలిజం పేరుతో జపిస్తూనే పెట్టుబడిదారులు ఊడిగం చేశారు. “కాదేదీ ప్రయవేటికరణకు అనర్హం” అన్న చందంగా ప్రైవేటికరణ వేగం పెంచారు. ఎస్సీ, ఎస్టీ, బిసిలలో ఉద్యోగానికి సరిపడా అర్హత లేనప్పుడు ప్రభుత్వరంగంలో ఉద్యోగాలున్నాయి. కానీ ఉన్నత చదువుల్లో ఈ సామాజిక తరగతులు ప్రవేశించగానే ప్రభుత్వరంగంలో వీరికి కేటాయించబడ్డ బాక్ లాగ్ పోస్టులన్నీ రద్దు చేశారు. దీంతో రాజ్యాంగం ఇచ్చిన రక్షణలు నిర్వీర్యం అయ్యే ప్రమాదం ముంచుకొచ్చింది. డా.బి.ఆర్ అంబేద్కర్ అందించిన అవకాశాలను నిలబెట్టుకోవాలన్నా ప్రయవేటు రంగంలో రిజర్వేషన్లు అమలు చేయాలి. ఉదా: విశాఖ స్టీల్ ప్లాంట్ కెఐఎన్ఎల్లో డైరెక్టర్స్ ఆరుగురు ఉంటే ఎస్.సి ఒక్కరే ఉన్నారు. ఇతరులు ఐదుగురు ఎగ్జిక్యూటివ్ డైరెక్టర్స్ ఏడుగురికి ఎస్.సి ఉన్నారు. జనరల్ మేనేజర్స్ 64మందికి ఎస్.సి ఆరుగురు మాత్రము ఉన్నారు. ఒక్కరు కూడా ఎస్.టి లేరు. డిప్యూటీ జనరల్ మేనేజర్స్ 64మంది ఉంటే ఎస్.సి-67, ఎస్.టి.-5గురు మాత్రమే ఉన్నారు. ప్రభుత్వ రంగమైన స్టీల్లో కూడా దళితులకు తగిన ప్రాతినిధ్యం లేదు. అసిస్టెంట్ జనరల్ మేనేజర్లు 824 మందిలో ఎస్.సి-162, ఎస్.టి.-78 మంది మాత్రమే. ప్రైవేటు రంగమైన రాజమండ్రి పేపర్ మిల్లులో మేనేజ్మెంట్ క్యాడర్లో మొత్తం 400మంది ఉండగా ఎస్.సి-20, బి.సి-15 మాత్రమే ఉన్నారు. దళితులు ఎక్కువ మంది కాంట్రాక్ట్ కార్మికులుగా చేరి పదుల సంవత్సరాలు గడిచిన తరువాత అనివార్యంగా మేనేజ్మెంట్ వీరిని పర్మినెంట్ చేస్తారు కావున పర్మినెంట్ కార్మికుల్లో

దళితులకు ఆ మాత్రమైన చోటు దక్కింది. దీన్ని బట్టే రిజర్వేషన్లు ఉంటే ఒక మేరకైనా సామాజిక న్యాయం జరిగే అవకాశాలు ఉన్నాయని అర్థమవుతుంది.

నయాఉదారవాద విధానాలు - వివిధ తరగతులపై ప్రభావాలు

నయా ఉదారవాద విధానాలు అమలు కావడం వలన ఎస్.సి, ఎస్.టి, బి.సిలు దేశంలో ప్రభుత్వ రంగంలో వున్న విద్యా, ఉద్యోగ అవకాశాలు కోల్పోవడమే కాకుండా సామాజికంగా, ఆర్థికంగా మరింత వెనుకబాటుకు గురయ్యారు. బడ్జెట్లో వారి సంక్షేమం కోసం కేటాయించే నిధులు తగ్గిపోయాయి. దేశంలో ఎస్సీ, ఎస్టీలు 25శాతం, బిసీలు 52శాతంగా ఉన్నారు. వీరిలో అత్యధికులు నిరుపేదలు. స్థిర, చర ఆస్తులు లేనివారు ప్రయివేటు రంగంలో లక్షల రూపాయలు వెచ్చించి చదువుకొన్నా, ప్రయివేటు రంగంలో జీవితావసరాలకు సరిపడే వేతనాలు ఇచ్చే ఉద్యోగాలు సంపాదించలేకపోతున్నారు.

మనుధర్మశాస్త్రం పేరుతో శూద్రకులాలను దోపిడీ చేస్తుంటే, సరళీకృత ఆర్థిక విధానాలు వచ్చి సామాజిక తరగతులకు ఉన్న అవకాశాలు లేకుండా చేస్తున్నాయి.

దళితులు : దేశంలో దళితులంటే “దరిద్రనారాయణులే” అన్న చందంగా వుంది.

4.42 కోట్ల కుటుంబాల్లో 20% కుటుంబాలకు ఇండ్లు లేవు. 56% నాసిరకం ఇండ్లలో జీవిస్తున్నారు. 50% ఒక్క గదిలో బ్రతుకుతున్నారు. 70% కుటుంబాలకు నీటి సౌకర్యం లేదు. 89.45% కుటుంబాలు మురికివాడల్లో జీవిస్తున్నాయి. 60శాతం కుటుంబాలకు స్వంత భూమి లేదు. కెనడా యూనివర్సిటీకి చెందిన డి.అజిత్ హెచ్ డోంక్, ఆర్ సకేసన (2010) అధ్యయనం ప్రకారం కార్పొరేట్ రంగంలో వున్న మెయ్యి కంపెనీల్లో 93% ఆధిపత్యకులాల చేతుల్లో వున్నాయి. కేవలం 7% మాత్రమే ఎస్సీ, ఎస్టీ చేతుల్లో వున్నాయి. రాజ్యాంగంలోని ఆర్టికల్ 15, 17ల ద్వారా కుల వివక్షను నిషేధించినప్పటికీ సమాజంలో నేటికీ కొనసాగుతున్నది. 120 రకాలకు పైగా కులవివక్ష వికృత రూపాలు దేశంలో అమలౌతున్నాయి. దళితులపై దాడులు, అత్యాచారాలు, హత్యలు, సాంఘిక బహిష్కరణలు పెరిగిపోతున్నాయి. ప్రతి సంవత్సరం 5 వందల మంది దళితులు ఊచకోతకు గురౌతున్నారు. మరో 5 వేల మంది దాడుల నుండి తప్పించుకుంటూ బిక్కు, బిక్కుమంటూ బ్రతుకుతున్నారని ఐక్య రాజ్య సమితి పేర్కొన్నది. ఈ విధంగా దళితులకు తీవ్రంగా మానవహక్కుల ఉల్లంఘన, అణచివేత జరుగుతున్నా కేంద్ర, రాష్ట్ర ప్రభుత్వాలు స్పందించడం లేదు.

గిరిజనులు : (1) 2011 జనాభా లెక్కల ప్రకారం మొత్తం గిరిజన కుటుంబాలు

2.34 కోట్లు కాగా, తమ ఇళ్ళల్లో రక్షిత మంచినీరు, విద్యుత్, మరుగుదొడ్లు వున్న

గ్రామీణ గిరిజన కుటుంబాలు ఒక్క శాతం మాత్రమే వున్నాయి.

(2) 2.6% గ్రామీణ ఆదివాసీ కుటుంబాలకు ఇంట్లో వంటగది, కిరోసిన్, ఎల్పిజి, బయోగ్యాస్ వంటివి మాత్రమే అందుబాటులో వున్నాయి. (3) 2011 లెక్కల ప్రకారం గ్రామీణ ప్రాంతాల్లో గిరిజన మహిళల్లో 50%, పురుషుల్లో 32శాతం నిరక్షరాస్యులుగా వున్నారు. (4) తమ ప్రాంతాల్లో నుంచి తరిమి వేయబడి ఆదివాసీల్లో ఎక్కువ మంది దిగువ తరగతి కూలీ నాలి చేసుకునే శ్రామికల్లోకి నెట్టబడ్డారు. కేవలం 8%, ఆదివాసీలు మాత్రమే రెగ్యులర్ కార్మికులు కాగా, 44% మంది కాజువల్ కార్మికులుగా వున్నారు. (5) ఆదివాసీల్లో 88.5% మందికి అవసరమైన శక్తిని ఇచ్చే ఆహారం దొరకడం లేదు. ఇతరులకంటే గిరిజన మహిళల్లో రక్తహీనత 15% ఎక్కువ.

పిల్లల్లో పాస్టికాహార లేమితో ఏర్పడ్డ రక్తహీనత 76.8% వుంది. ప్రసూతి సౌకర్యాలు లేక 82.3% మంది మహిళలు ఇంటి వద్దనే ప్రసవించడం వలన శిశుమరణాల సంఖ్య పెరుగుతుంది. 2009-10లో ప్రాథమిక విద్యా శాఖ విడుదల చేసిన వివరాల ప్రకారం నూటికి 78 మంది విద్యార్థులు 10వ తరగతి లోపు చదువు మానివేస్తున్నారు. అంతిమంగా నూటికి 13 మందే డిగ్రీ చదువుతున్నారు.

బిసిలు - ఆర్థిక స్థితిగతులు : ప్రపంచీకరణ ఫలితంగా వృత్తులన్నీ దెబ్బతినిపోతున్నాయి. సేవా కులాలన్నింటిలోకి ఇతరులు ప్రవేశించి, వారి ఉపాధిని దెబ్బతీస్తున్నాయి. టెక్స్టైల్ పరిశ్రమ చేనేత ఉత్పత్తులను ధ్వంసం చేసింది. ప్లాస్టిక్, అల్యూమినియం, స్టీలు పాత్రలు వచ్చి కుండలు చేసే వృత్తిని దెబ్బతీసాయి. మరబోట్ల ద్వారా మత్స్య కారులు జీవనోపాధికి దూరమౌతున్నారు. స్వర్ణకారులు, మోడరన్ జువెల్లర్స్ షాపుల పోటీని తట్టుకోలేక ఉరితాళ్లకు బలౌతున్నారు. మంగలి వృత్తిదారులు సెలూన్ వ్యాపారుల చేతిలో జీతగాళ్ళుగా మారారు. బట్టలు ఉతికే వృత్తిదారుల ఉపాధిని లాండ్రీషాపు వచ్చి దెబ్బతీసాయి. కల్లగీత, లిక్వర్ దాటికి తట్టుకోలేక దెబ్బతింది. గొర్ల కాపర్లు, బుట్టలు అల్లడం, అడవి ఆధారిత వృత్తులన్నీ క్షీణించడం జరుగుతున్నది. వృత్తి వైపుణ్యాన్ని పెంచుకోవడానికి, మార్కెట్ పోటీని తట్టుకోవడానికి ప్రభుత్వాలు ఎలాంటి ప్రోత్సాహాలు ఇవ్వడం లేదు. బడ్జెట్లో తగిన రీతిలో నిధులు కేటాయించడం లేదు. కోల్పోతున్న ఉపాధికి ప్రత్యామ్నాయ మార్గాలు, ప్రభుత్వాలు చేపట్టడం లేదు. దీంతో బిసిలు నిత్య దారిద్ర్యానికి గురౌతున్నారు.

మహాత్మ జ్యోతిరావుపూలే అకాడమీ ఆఫ్ బ్యాంక్వర్డ్ కాస్ట్ డెవలప్మెంట్ అండ్ ఎంపవర్మెంట్ వారి సర్వే ప్రకారం “జనాభాలో 62శాతం కన్నా ఎక్కువ బి.సి. కుటుంబాలు

దారిద్ర్యరేఖకు దిగువన జీవిస్తున్నారు.” అందులో 70శాతం మంది వ్యవసాయ రంగాన్ని ఆధారంగా చేసుకొని జీవిస్తూ అప్పుల ఊబిలో కూరుకుపోయారు. ఆంధ్రప్రదేశ్ లో చంద్రబాబు పాలనలో జరిగిన రైతుల ఆత్మహత్యల సంఖ్య 140. వీరిలో ఎస్సీ, బీసీ, ఇతరులు సమానంగా ఉన్నారు.

ప్రైవేట్ రంగంలో రిజర్వేషన్లు - వాదనలు, వాస్తవాలు

ప్రభుత్వ రంగంలో రిజర్వేషన్లు వ్యతిరేకించేవారే ప్రైవేట్ రంగంలో కూడా రిజర్వేషన్లు వ్యతిరేకిస్తున్నారు. గతంలో ప్రభుత్వ రంగంలో రిజర్వేషన్ల వల్లనే ప్రభుత్వ రంగం దెబ్బతిని పోయిందని, ఇప్పుడు ప్రైవేట్ రంగం కూడా దెబ్బతింటుందని వాదిస్తున్నారు. పోటీలో నిలదొక్కుకోవాలంటే ప్రైవేట్ రంగంలో రిజర్వేషన్లు వద్దని, దాని వలన విదేశీ పెట్టుబడి రాదని, ఉన్న పెట్టుబడి ఇతర దేశాలకు పోతుందని అంటున్నారు. పైగా సామాజిక న్యాయం బాధ్యత ప్రభుత్వ రంగానిదని, ప్రైవేట్ రంగానికి లాభమే లక్ష్యం తప్ప మరొకటి లేదని అవసరమైతే ప్రభుత్వ రంగంలోనే రిజర్వేషన్లు ఇచ్చుకోవడం వితండవాదం చేస్తున్నారు. సామర్థ్యం లేని వారిని ఉద్యోగాల్లోకి తీసుకోవడం వలన ఆర్థిక వ్యవస్థ దెబ్బతిని దేశం అధోగతి పాలవుతుందంటున్నారు. తమ బాధ్యతగా అవసరమైతే క్రింది కులాల కోసం కొన్ని గుళ్ళు, స్కూళ్ళు, రోడ్లు వేస్తామని సన్నాయి నొక్కులు నొక్కుతున్నారు. ఈ వాదనకు పసలేదు. సంపద సృష్టిస్తున్న దళిత, గిరిజ ప్రజల పాత్రను పరిశీలిస్తే పై వాదనలో డొల్లతనం బయటపడుతుంది.

పెట్టుబడిపై అవగాహన : ప్రభుత్వం అంటే అందరిదీ, అందులో రిజర్వేషన్స్ అంటే ఏదో సరే! అనుకోవచ్చు!! మరి ప్రైవేట్ రంగంలో రిజర్వేషన్లు అంటే ఎలా? నా స్వంత పెట్టుబడితో పరిశ్రమ పెట్టుకుంటే అందులో ఉద్యోగాలు మీరెలా అడుగుతారు? పైపైన చూస్తే నిజమే కదా అనిపిస్తుంది. కాబట్టి మనం మొదట స్పష్టం చేయాల్సింది ఏమిటంటే, స్వంత పెట్టుబడి అంటూ ఏది వుండదు. సంపద సామాజికం, ఎంతో మంది శ్రమతో సంపద సృష్టించబడుతుంది. వ్యక్తిగత ఆస్తి సంబంధాలు సమాజంలో వుండడం వలన సంపద కొద్ది మంది స్వంత పెట్టుబడిగా మారింది. వాస్తవంగా అది సమాజంలోని శ్రామికుల సమిష్టి ఫలితం.

ప్రైవేట్ పరిశ్రమల్లో పెట్టుబడి ఎవరిది? తమ స్వంత పెట్టుబడితో పరిశ్రమలు పెడుతూ దేశానికి తోడ్పడుతున్నామని చెబుతున్నారు పారిశ్రామికవేత్తలు. కాని వాస్తవంగా ప్రయివేటురంగంలోని పరిశ్రమలన్నీ 90శాతం పెట్టుబడులు, ప్రభుత్వరంగంలోని బ్యాంకులు, సంస్థల నుండే తీసుకున్నాయి. గత ఐదు సంవత్సరాల్లో ప్రయివేటురంగంలోని

వ్యాపారవేత్తలకు ఇచ్చిన రుణాలు రు. 1.06 కోట్లు మొండి బకాయిలను ప్రభుత్వ రంగం బ్యాంకులు రద్దు చేసాయని, 2014 డిశంబర్ 24న ఆర్థిక సహాయ మంత్రి జయంత్ పావ్రాత పూర్వకంగా రాజ్యసభకు తెలియజేశారు. మరో రు. 34 లక్షల కోట్ల మొండి బకాయిలు పేరుకుపోయి ఉన్నాయి. ప్రభుత్వం నుండి భూములు, రవాణా, తంతుతపాలా, విద్యుచ్ఛక్తి, నీరు, జాతీయ రహదారులు తదితర మౌలిక సదుపాయాలు వినియోగించుకుంటున్న ప్రయవేటు కంపెనీల్లో రిజర్వేషన్లు అమలు చేయాలని పార్లమెంట్ నియమించిన అఖిలపక్ష కమిటీ 2012 నవంబర్ లో సిఫార్సు చేసింది. అయితే ఈ సిఫార్సులను ప్రభుత్వాలు, ప్రైవేట్ కంపెనీలు పట్టించుకోలేదు. ఎందుకంటే నయా ఉదారవాద విధానాలకు రిజర్వేషన్లంటే వ్యతిరేకం. పెట్టుబడికి ఎక్కడికంటే అక్కడికి పోయి లాభాలు తెచ్చుకోవడానికి లేబర్ ఫ్లెక్సిబిలిటీ వుండాలి. రిజర్వేషన్ల వలన ఆ స్వేచ్ఛ వుండదు.

ప్రైవేట్ రంగంలో రిజర్వేషన్లు వద్దనే వాదనకు మద్దతుగా నిలిచేవి డబ్ల్యుటిఓ, ఐఎంఎఫ్, ప్రపంచబ్యాంకులు. ఇవి అమెరికన్ సామాజ్యవాదుల ఆజ్ఞల మేరకు నడిచే సంస్థలు కనుకనే అవి ప్రభుత్వ విధానాలలో వుండే అన్ని రకాల రిజర్వేషన్లను ఎత్తివేయాలని ప్రభుత్వాలపై ఒత్తిడి పెంచుతున్నాయి. ఉదా॥ రైతులకిచ్చే ఎరువుల సబ్సిడీ ఎత్తివేత, చిన్న పరిశ్రమల రిజర్వేషన్ల ఎత్తివేత, దిగుమతి సుంకాల ఎత్తివేత, పరిమాణాత్మక ఆంక్షలు ఎత్తివేత, నిత్యావసర వస్తువుల ధరల నియంత్రణ చట్టం ఎత్తివేత మొదలగునవి.

కుల వ్యవస్థ ఏర్పడి నేటికి కొన సాగుతున్న వివక్షతలు, అంతరాలను రూపు మాపాల్సిన దశలో ప్రైవేట్ రంగంలో రిజర్వేషన్లు లేకపోవడం వలన సమాజంలో సామాజిక, ఆర్థిక దోపిడీ ఇంకా పెరుగుతుంది. సామాజిక అసమానతలు కొనసాగుతున్నాయి. ఉదా॥ కిట్స్ యూనివర్సిటీలో మనుధర్మ శాస్త్రం ప్రకారం ఉద్యోగాలు నింపాలని అనుకోలేదు. ప్రతిభ, సామర్థ్యం, మార్కులను బట్టి, ఉద్యోగాలు నింపామని అనుకుంటారు. కానీ వాస్తవంగా జరిగింది చాతుర్వర్ణ వ్యవస్థ రీ-ప్రొడ్యూస్ అయ్యింది. (బాలగోపాల్ రిజర్వేషన్స్ ప్రజాస్వామ్య దృక్పథం పేజీ నెం. 51) ప్రొఫెసర్స్ ఎక్కువ మంది బ్రాహ్మణులు, రీడర్స్, లెక్చరర్స్ ఎక్కువ మంది రెడ్డి, కమ్మ కులస్తులు, గుమస్తాలు బీసీలు, అటెండర్లు, స్వీపర్లు ఎస్సీలు. ఇదీ ప్రయవేటురంగం నిర్వహిస్తున్నపాత్రకు బ్రహ్మాండమైన ఉదాహరణ.

ప్రతిభ - సామర్థ్యాలు : రిజర్వేషన్ల వలన ప్రతిభ, సామర్థ్యం లేని వారు విద్యా, ఉద్యోగ రంగాల్లో స్థానం పొందుతారని, దీని వలన దేశం అభోగతి పాలవుతుందని వాదన పెడుతున్నారు. ఈ రోజు పోటీ ప్రపంచంలో అగ్రకుల విదార్థులు తగిన మార్కులు సంపాదించుకోలేక సీట్లు రాని పరిస్థితిలో ఇంజనీరింగ్, మెడిసిన్ లలో లక్షలు, కోట్ల

రూపాయలు పెట్టి సీట్లు కొనుక్కొంటే వారికి ప్రతిభవస్తుందా? తిట్టుకు, తిట్టుతో సమాధానం చెప్పడం తేలిక. 68 యేండ్లుగా దేశాన్ని పరిపాలిస్తున్నది అత్యధికులు అగ్రవర్గాల్లో ఉన్న సంపన్నులు, అధిపత్య కులాలవారే. రాజకీయ నాయకులుగా, పారిశ్రామికవేత్తలుగా, బ్యూరోక్రాట్లుగా, వైజ్ఞానికులుగా, వ్యాపారస్తులుగా, సాంకేతిక నిపుణులుగా మొత్తంగా 99% వారే. మరి వారి పాలనా నిర్వహణలో నేడు దేశంలో ఆకలి, దారిద్ర్యం విలయతాండవం చేస్తున్నది. ఆకలి సూచికలో ఇథియోపియా కంటే మనం వెనుకబడినాము. 40 కోట్ల మంది ప్రజలు రోజుకు 2 పూటల తిండిలేక అల్లాడుతున్నారు. 40 కోట్ల మంది నిరాశ్వురాస్యులున్నారు. వ్యవసాయ సంక్షోభం, పారిశ్రామిక మాంద్యం, పేదల ఆకలిచావులు, రైతుల ఆత్మహత్యలు నిత్యకృత్యమైనాయి. మరి అగ్రవర్గాల ప్రతిభ, సామర్థ్యం ఏమైనట్లు? ఎవ్వరికి లాభం చేకూర్చుతున్నారో పాలకులే సెలవు ఇవ్వాలి.

ఉద్యోగాలను ప్రతిభ వున్నవారికే ఇవ్వాలంటున్నారు. ఈ నిబంధన కేవలం ఉద్యోగాలకేనా? మిగతావాటికీ వర్తిస్తుందా! కొడుకుకు ప్రతిభ వుంటేనే తండ్రి ఆస్తికి వారసదవుతున్నాడా? భూమి వున్నవారందరికీ వ్యవసాయం చేయడంలో ప్రతిభ వుందా? ప్రతిభ లేకపోతే వారి భూములు ప్రతిభ వున్నవారికి పంచుతారా? చెప్పులు కుట్టే వారికి చెప్పుల పరిశ్రమలు, బట్టలు నేసే వారికి బట్టల ఫ్యాక్టరీలు, మూటలు మోసే వారికే గోడౌన్లు చెందాలని ఏ పెద్ద మనిషి అయినా చెప్పితే ఒప్పుకుంటారా?

ప్రతిభ: పుట్టుకతోనే మనిషికి ప్రతిభ వుండదు. ప్రతిభ స్వంతంగా సాధించుకునేది కాదు. చుట్టూ వున్న మనిషి పుట్టుక మీద కాకుండా చుట్టూ వున్న పరిస్థితి మీద ఆధారపడి వుంటుంది. క్రింది కులాలకు చెందిన పిల్లలందరికీ కడుపునిండా తిండి ఉండదు. చదువుకోవడానికి పుస్తకాలు, పత్రికలు దొరకవు, టి.వి, కంప్యూటర్ అసలే అందుబాటులో వుండవు. ఇంటి దగ్గర చదువుకోవడానికి ఎటువంటి వసతులు వుండవు. ఇలాంటి వారికి 40 మార్కులు వచ్చి, అన్నీ వుండి కార్పొరేట్ స్కూల్లో చదివి 60 మార్కులు తెచ్చుకున్న పిల్లవాడి కంటే క్రింది కులాలకు చెందిన పిల్లవాడే ప్రతిభావంతుడు. ఎందుకంటే సామాజికంగా, సాంస్కృతికంగా అనేక అడ్డంకులు ఎదుర్కొని విద్య అభ్యసించినవాడే గొప్పవాడు.

ప్రతిభ వ్యక్తిగత సొత్తు కాదు. సామాజికమైనది. ఒక వ్యక్తి ప్రతిభ వెనుక 3వేల సంవత్సరాల చారిత్రక విజయాలున్నాయి. నేడు తన చుట్టూ కోట్ల మంది ప్రజల శ్రమ వున్నది. చారిత్రక విజయాలు, శ్రమ ఫలాలు, అందరికీ సమానంగా దక్కకపోగా, కొందరికి వాటి ఫలాలు వారసత్వంగా మారాయి. కుల వ్యవస్థ కొందరిని అభివృద్ధికి అమడదూరంలో

పెట్టింది. డబ్బున్న వారికి వుండే అవకాశాలు పేదవాడికి లేనట్లే అగ్రవర్గాలకుండే అవకాశాలు క్రింది కులాలకు లేవు. వేల సంవత్సరాలు శూద్రులు, పంచములు ఉత్పత్తి చేసిన శ్రమ ఫలితాలను, నాగరికతను అగ్రవర్గాలు స్వంతం చేసుకొని ఇప్పుడు అదంతా తమ ప్రతిభ అనుకుంటున్నారు. ఇంటా, బయటా క్రింది కులాల వారికి సమాన అవకాశాలు కల్పిస్తే అగ్రవర్గాలతో సమానంగా రాణించగలరు. అందుకే అగ్రవర్గాలు ద్వేషంతో రిజర్వేషన్లు వ్యతిరేకిస్తున్నారు.

రిజర్వేషన్లు 50% మించితే సామర్థ్యం నాశనం అవుతుందని వాదిస్తారు. ప్రమోషన్లలో రిజర్వేషన్లు అమలు చేస్తే సామర్థ్యం దెబ్బతింటుందని బాధపడతారు. సామర్థ్యం అనేది గురువు శిష్యుని చెవిలో ఊడే తారక మంత్రం కాదు. పరీక్షలో మంచి మార్కులు తెచ్చుకున్నంత మాత్రాన మంచి పరిపాలనాదక్షులు కాలేరు. అర్హతలతో పాటు ప్రజా సమస్యలను, సమాజంలోని అట్టడుగు వర్గాల ప్రజల సమస్యలను అర్థం చేసుకొని పరిష్కరించే వారే మంచి పాలనాదక్షులు. అయితే అగ్ర వర్గ పాలకుల్లో అక్కడక్కడ కొందరు ఉన్నా అందరి నుండి అలాంటి ఆచరణ ఆశించడం అత్యశే. ఎందుకంటే 68 ఏండ్ల కాలంలో ఎస్సీ, ఎస్టీ, బీసీ స్థితి గతులు ఎందుకు మారలేదు? మరింతగా ఎందుకు దిగజారుతున్నాయి? కాబట్టి సామర్థ్యం పేరుతో విద్యా, ఉద్యోగాల్లో రిజర్వేషన్లు లేకుండా చేయడం సరైనది కాదు.

ప్రొఫెసర్ జియోటంగ్ యూనివర్సిటీ అత్యున్నత విద్యా విభాగం ప్రపంచంలోని 500 అత్యుత్తమ యూనివర్సిటీల జాబితా రూపొందించింది. అందులో 3 మాత్రమే ఇండియావి వున్నాయి. ఇండియాలోని మిగతా యూనివర్సిటీలను క్రింది కులాలు నడుపుతున్నాయా? లేదు. అట్లాగే మనం నవరత్నాలుగా చెప్పుకుంటున్న ప్రభుత్వ రంగ సంస్థల్లో రిజర్వేషన్లు అమలైనప్పటికీ, లాభాలు సంపాదిస్తున్నాయి.

1991లో నయా ఉదారవాద విధానాలు ప్రారంభమయినపుడు మన దేశ పారిశ్రామిక వేత్తలు తమ ఉత్పత్తుల డిమాండ్ రక్షణ కోసం విదేశీ వస్తువులపై దిగుమతి ఆంక్షలు విధించాలని, దిగుమతి సుంకాలు పెంచాలని డిమాండ్ చేసారు. ఎందుకు? వాటితో పోటీ పడలేకే కదా!

ప్రతిభ-సామర్థ్యం క్రింది కులాలకు వుండదా? ప్రయివేటు కంపెనీల్లో రిజర్వేషన్లు వల్ల ప్రతిభకు స్థానం ఉండదని, పోటీలో నిలువలేమని, పారిశ్రామికరంగం కుంటుపడుతుందని కుంటిసాకులు చెబుతున్నారు. వారి వాదన నిజమైతే మరి రిజర్వేషన్లు అమలు చేయకుండానే అగ్రకుల ఆదిపత్యంలు నడుస్తున్న ఎనిమిది లక్షల ప్రయివేటు

పరిశ్రమలు ఎందుకు మూతపడ్డాయి?

ప్రపంచంలో అతిపెద్ద ప్రభుత్వరంగమైన భారతీయ రైల్వే ప్రతిరోజు 2 కోట్ల 30 లక్షల మందిని తమతమ గమ్యస్థానాలకు చేరుస్తున్నది. ఈ రైల్వేరంగంలోని ఉద్యోగుల సామర్థ్యాన్ని అధ్యయనం చేసిన ఢిల్లీ స్కూల్ ఆఫ్ ఇంజనీరింగ్, మిచిగాన్ యూనివర్సిటీకి చెందిన ప్రొఫెసర్ల బృందం “రిజర్వేషన్ల వల్ల సామర్థ్యం తగ్గకపోగా, రిజర్వేషన్లు పొందిన ఉద్యోగస్తులు తమకు తాము నిరూపించుకునేందుకు మరింత సమర్థవంతంగా పనిచేయడం వల్ల రైల్వేల పనితీరు బాగా మెరుగుపడిందని తేల్చారు.”

ప్రపంచానికే ఆదర్శంగా ఉన్న నవరత్నాలు : దేశంలో తల మానికంగా పేర్కొన్న ఆయిల్ కంపెనీలు, స్టీల్, బిహెచ్ఇఎల్ లాంటి నవరత్నాలు అన్ని రకాల రిజర్వేషన్లు అమలు జరుపుతూ సామాజిక న్యాయాన్ని అమలు చేస్తున్నాయి. ప్రపంచంలో ఇతర పరిశ్రమలతో పోటీగా నిలుస్తున్నాయి. ఎల్ఐసీ వేల కోట్ల రూపాయలు డివిడెంట్లు ఇస్తూ, ప్రభుత్వానికి కోట్లాది రూపాయలు జమ చేస్తూ, ఖాతాదారులకు కల్పవృక్షంగా వుంది. నైపుణ్యం పేరుతో రిజర్వేషన్లు అమలు చేయని ప్రైవేటు భీమా సంస్థలు కొన్ని దివాళా తీస్తున్నాయి కదా! మరి దీనికేమి సమాధానం చెబుతారు?

ప్రయివేట్ రంగంలో ఉద్యోగ అవకాశాలు సామర్థ్యం వున్న వారికే ఇవ్వాలని కొందరు వాదిస్తున్నారు. సామర్థ్యం అనేది భౌతిక పరిస్థితులను బట్టి నిర్ణయించబడుతుంది. పౌష్టికాహారం, నైపుణ్యమైన విద్య, వైద్యం, సౌకర్యవంతమైన జీవితం అందుబాటులో వున్న వారిలో సహజంగానే సామర్థ్యం ఎక్కువ వుండే అవకాశం వుంటుంది. ఉదా॥ ప్రభుత్వ స్కూళ్ళకు వెళ్ళే విద్యార్థి కంటే, కార్పొరేట్ స్కూల్స్ కు వెళ్ళే విద్యార్థి సామర్థ్యం ఎక్కువ కలిగివుండడం. ఎందుకంటే ప్రభుత్వ స్కూల్స్ లో తగిన వసతులు లేకపోవడం. క్రింది సామాజిక తరగతులు ఎదగాలంటే సామర్థ్యాన్ని పెంచే సౌకర్యాలు, ఆర్థిక వెసులుబాటు కల్పించాలి. అందుకు రిజర్వేషన్లు తోడ్పడుతాయి. వాటిని పొంది తమతో సమానంగా ఎదుగుతారనే భావనతో వున్న అగ్రకులతత్వం కలవారు రిజర్వేషన్లను వ్యతిరేకిస్తున్నారు. భౌతిక పరిస్థితులు మారాలని కోరుకున్న విప్లవశక్తుల్లో కొందరు ఈ సమస్య తీసుకోవడం వలన సామాజికంగా చీలికొస్తుందని వాదిస్తున్నారు. ఈ వాదనలు అర్థం ఏమిటి? సమానత్వాన్ని కోరుకునే ఈ శక్తులు ఏదో ఒక మేరకు అందుకు ఉపయోగపడే ప్రయివేటురంగంలో రిజర్వేషన్ల ఉద్యమాన్ని వ్యతిరేకించడం భావ్యం కాదు.

రిజర్వేషన్ల ఆర్థిక ప్రాతిపదిక: రిజర్వేషన్లు కుల ప్రాతిపదికన కాకుండా ఆర్థిక ప్రాతిపదికన వుండాలనే చర్చ కూడా బలంగా ఉంది. కుల వ్యవస్థకు సామాజిక అంశం

ఆధారంగా వివక్ష చూపడం, పీడించడం ప్రధాన లక్షణం. దానిని ఎదుర్కోవాలంటే సామాజిక అంశమైన కులం ఆధారంగా కూడా రిజర్వేషన్లు ఉండడం అనివార్యమవుతుంది. కులాలు సమాజంలో దోపిడీకి రూపాలుగా ఉన్నప్పుడు కులాల పేరుతో రిజర్వేషన్లను అమలు చేయడానికి తప్పుపట్టడం సరికాదు. కులాలు నిర్మూలించినప్పుడు ఉండే ఆర్థిక అసమానతలకు అప్పుడు ఆర్థిక ప్రాతిపదిక వస్తుంది. సంపదలో అందరికీ బాగస్వామ్యం కల్పిస్తే రిజర్వేషన్లు అవసరమే ఉండదు కదా!

రిజర్వేషన్లు 50% మించి ఉండరాదా? ఇది కూడా సరైన సూచన కాదని కోర్టులు తిరస్కరించి, స్టేట్ ఆఫ్ కేరళ వరెస్ ఎన్ యం థామస్ కేసులో జస్టిస్ రే, బేగ్, ముర్తజా ఫజల్ అలీ, కృష్ణయ్యర్లు అటువంటి పరిమితి చెల్లదన్నారు. ఒక రాష్ట్రంలో 80% వెనుకబడిన తరగతుల జనాభా వుంటే ఆ రాష్ట్ర ప్రభుత్వం 80% రిజర్వేషన్లు ఇవ్వదలుచుకుంటే తప్పు ఎలా అవుతుంది? అని జస్టిస్ ఫజల్ అలీ ప్రశ్నించారు. అలాగే వసంత్ కుమార్ వరెస్ స్టేట్ ఆఫ్ కర్నాటక కేసులో తన అభిప్రాయం చెబుతూ, జస్టిస్ చిన్నప్పరెడ్డి రిజర్వేషన్లకు గరిష్ట పరిమితి నిర్ణయించే అధికారం కోర్టుకు ఎవరిచ్చారని ప్రశ్నించారు. రిజర్వేషన్లు 40, 50, 60 శాతాలు మించకూడదని చెప్పడానికి కోర్టుకు ఎలాంటి ఆధారాలు లేవని పేర్కొన్నారు.

96 మార్కులకు ఉద్యోగం వస్తే 95 మార్కులకు నైపుణ్యం లేదా?

కేంద్ర, రాష్ట్రాల్లో ఇటీవల కాలంలో 96, 97 శాతం మార్కులు వచ్చిన వారికే ఉన్నత విద్యా ఉద్యోగావకాశాలొస్తున్నాయి. మరి 95 శాతం మార్కులు వచ్చిన వారికి నైపుణ్యం లేదని చెబుదామా?. సరళీకరణ ఆర్థిక విధానాల వల్ల అవకాశాలు పూర్తిగా తగ్గిపోవడంతో అతికొద్ది మందికే ఉద్యోగాలొస్తున్నాయి. కాబట్టే ఎంత మెరిట్ ఉన్నా ఉద్యోగాలేవు. రిజర్వేషన్లు ఇవ్వడమంటే ఫెయిలైన వారికి అవకాశం కల్పించడం కాదు. 35 మార్కులు వచ్చిన ఎవరైనా అర్హులే. నైపుణ్యం పేరుతో అగ్రకులాల్లో కూడా ఆధిపత్యం కలిగినవారే అన్ని పొందుతున్నారు. సామాన్యులు ఇబ్బందులు పడుతున్నారు. ఉద్యోగాలు తగ్గిపోవడానికి కారణం సరళీకరణ ఆర్థిక విధానాలు వాటికి వ్యతిరేకంగా పోరాడకుండా కేవలం రిజర్వేషన్లు చుట్టూ తిప్పడం అంటే సమస్యను ప్రక్కదారి పట్టించడమే కదా!

దేశంలోని నిరుద్యోగ సమస్యకు రిజర్వేషన్లు కారణం కాదు. రిజర్వేషన్లు తీసేయడం దానికి పరిష్కారం కాదు. సామాజికంగా కూలీల మధ్య నలిగిపోతున్న ప్రజలకు వున్న అవకాశాలను సమానంగా పొందడానికి ఏర్పాటు చేసుకున్న ఒక మార్గం మాత్రమే రిజర్వేషన్లు. ఇది పూర్తిగా ప్రజాస్వామిక చర్య.

పెట్టుబడిదారుల మోసపూరిత వాగ్దానాలు : ప్రయివేటురంగంలో రిజర్వేషన్లకు సుముఖంగా లేని కార్పొరేట్ శక్తులు ఓపెన్ కాంపిటేషన్లో కులం పేరిట వివక్షను పాటించకుండా అందరికీ సమాన ఉద్యోగ అవకాశాలు కల్పిస్తున్నామని అంటున్నారు. కానీ బ్లాక్డ్ బై క్యాస్ట్ అండ్ ఎకానమిక్ డిస్క్రిమినేషన్ ఇన్ మోడరన్ ఇండియా (సుకేదేవ్ థోరాట్) వారి సర్వే ప్రకారం క్రింది కులాల అభ్యర్థులకు సామర్థ్యం వున్నప్పటికీ వారి సమర్థతను కాక తల్లిదండ్రుల విద్యార్హతలు, వారి కులాన్ని పరిగణలోకి తీసుకుని ఉద్యోగాలు ఇవ్వడం లేదన్న విషయం వెలుగుచూసింది. పెట్టుబడిదారులు దళిత, ఆదివాసీ తెగల్లోని విద్యార్థులకు తగిన సమర్థత కల్పించడానికి శిక్షణా కేంద్రాలు, స్కాలర్షిప్లు, స్కాల్స్ ఏర్పాటు చేస్తామన్నారు. అందుకు జెజె ఇరానీ టాస్క్ఫోర్స్ను ఏర్పాటు చేస్తామని ఆర్భాటంగా ప్రకటించారు. ఈ టాస్క్ఫోర్సు ఏర్పడి పని చేసిన తర్వాత కూడా ప్రైవేటు రంగాలో దళితులకు రిజర్వేషన్లు పెరిగాయో? ప్రయివేటు పరిశ్రమల్లో ఉద్యోగాలు పెరిగితే ఎందుకు ఎస్సీ, ఎస్టీ, బీసీ ఉద్యోగుల స్థితిగతుల వివరాలు ఇవ్వడానికి వెనకాడుతున్నారు? దేశంలో అత్యున్నత విద్యా సంస్థలైన ఐఐఐటి, ఐఐఎం ప్రవేశాల్లో ఎస్సీ, ఎస్టీలు 25శాతం రిజర్వేషన్లు పొందాల్సి ఉండగా, 7.8శాతం మాత్రమే దరఖాస్తు చేసుకుంటున్నారు. నేషనల్ ఎంప్లాయిమెంట్ సిస్టమ్ (ఎన్ఐఎస్) ఉపయోగించకపోవడం వలన వెనుకబడిన, అణగారిన కులాలకు ఉద్యోగాల కోసం పోటీపడేందుకు కూడా సమాన అవకాశాలు దొరకడం లేదు.

ప్రైవేటీరంగంలో రిజర్వేషన్లు - రాజ్యాంగ పరంగా ఎలాంటి అవరోధాలు లేవు.

రాజ్యాంగ పరంగా ప్రైవేట్ రంగంలో రిజర్వేషన్లు అమలుకు ఎలాంటి ఆటంకాలు లేవు. ఉదాహరణకు 15(1) లో వివక్ష ఎవరు పాటించడానికి వీల్లేదు అని అంటే ప్రభుత్వం ఒక్కటే కాదు ఎవరైనా అని అర్థం. ఒక మనిషిని కులం ప్రాతిపదిక మీద గాని, పుట్టుక ప్రాతిపదికమీదగాని స్త్రీ, పురుష ప్రాతిపదికమీద గాని, జాతి ప్రాతిపదికమీదగాని, ప్రాంతం ప్రాతిపదికమీదగాని ఏ రకమైన వివక్షకు గురిచేయకూడదు. అలాగే ఆర్టికల్ 15(4)లో ఏం చెప్పారు? సాంఘికంగా, విద్యా పరంగా, వెనుకబడి ఉన్న వాళ్లకు ప్రత్యేక సదుపాయాలు కల్పించవచ్చు. అంటే ఆర్టికల్ 15(4)లో చెప్పింది 15(1)లో చెప్పిన సమానత్వంలో భాగమే అవుతుంది.

కుల పరంగా, లింగ పరంగా, జాతి పరంగా, ప్రాంత పరంగా, ఎవరు వివక్షకు గురి కావడానికి వీల్లేదు అంటే, గురయ్యే వారికి ప్రత్యేక సదుపాయాలు కల్పించవచ్చు అని అర్థం. ఇక ప్రభుత్వ రంగమా, ప్రైవేట్ రంగమా అనే దానితో సంబంధం లేదు. అందువలన

ఈ కారణంతో చూసినపుడు రాజ్యాంగంలో ప్రయివేట్ రంగంలో రిజర్వేషన్లు ఇవ్వడానికి అడ్డుపడే చట్టమేది లేదనేది స్పష్టం.

మహారాష్ట్ర పబ్లిక్ సర్వీస్ యాక్ట్ -2004 పేరుతో మహారాష్ట్రలో ప్రయివేటు రంగంలో రిజర్వేషన్లను అమలు చేయాలని చట్టం చేసారు. దీనికి మన రాజ్యాంగంలో ఆర్టికల్ 348 క్లాజ్ 3ని ఆధారంగా చూపారు. ఈ చట్ట ప్రకారం ఏ ప్రయివేటు రంగమైన ప్రభుత్వం నుండి భూమిని గాని, నిధులను కాని పొందితే రిజర్వేషన్లను అమలు చేయాలి. అమలు చేయని యాజమాన్యాలను శిక్షించడానికి చట్టం చేసారు. కానీ చివరకు కార్పొరేట్ శక్తుల ఒత్తిళ్ళకు తలొగ్గి నీరు గార్చారు. సుప్రీం కోర్టు కూడా ప్రైవేట్ కంపెనీలో ప్రభుత్వ వాటా 51% వుంటేనే రిజర్వేషన్లు అమలు చేయాలని తీర్పునిచ్చింది. ఉన్న ప్రభుత్వ రంగంలోనైనా ప్రభుత్వ పెట్టుబడి వాటా తీసివేస్తూ పెట్టుదారులకు వాటాలు కల్పింస్తుంటే సుప్రీంకోర్టు తీర్పు దళితులకు అన్యాయం చేయడమే కదా! నేటి ప్రపంచీకరణ యుగంలో ఇది సాధ్యం కాదు. ప్రయివేటురంగంలో రిజర్వేషన్లు లేకపోతే పెద్దయ్యాల్లే తెగలు, దళితులు, వెనుకబడిన తరగతులకు పనిచేసే హక్కు లేకుండా పోతుంది. ఈ విధానాలను శాశ్వతం చేయడానికి ఆర్ఎస్ఎస్, బిజేపీలు చరిత్రను తిరగరాస్తున్నాయి. ఇది దేశ సుస్థిరతకు హానికరం. బర్దినాల్, సాబెట్ వంటి సామాజిక శాస్త్రవేత్తలు 1991లో ప్రతిపాదించిన సిద్ధాంతం ప్రకారం సామాజికంగా అన్ని వర్గాలకు ఆర్థికంగా వెనుకబాటు కల్పించకపోతే అంతర్గత పోరాటాలు పెచ్చరిల్లుతాయని తెలియజేశారు. డా॥బి.ఆర్.అంబేద్కర్ రాజ్యాంగ సభలో మాట్లాడుతూ“1950 జనవరి 26న మనం వైరుధ్యాలతో కూడిన జీవితం ప్రారంభిస్తున్నాము. మనకు రాజకీయాలలో సమానత్వం వుంది. సామాజిక, ఆర్థిక జీవితంలో అసమానత్వాలున్నాయి. రాజకీయాలలో మనిషికి ఒక ఓటు, ఓటుకు ఒక విలువ అనే సూత్రాన్ని గుర్తించబోతున్నాము. కానీ మన సామాజిక-ఆర్థిక జీవితాలలో మనుషులందరిది ఒకే విలువ అనే సూత్రాన్ని తిరస్కరిస్తున్నాము. ఎంత కాలం ఈ వైరుధ్యాల జీవితం? ఈ వైరుధ్యాలను వీలైనంత త్వరలో అంతం చేయాలి. లేనట్లైతే ఈ సభ కష్టపడి నిర్మించిన రాజకీయ ప్రజాస్వామ్య వ్యవస్థను అసమానతల పాలైన వారు పెకిలించివేస్తారు” అని అన్నారు. ఈ విషయాన్ని సదా మనం గమనంలో వుంచుకోవాలి. ప్రైవేట్ రంగంలో విద్యా, ఉద్యోగాల్లో రిజర్వేషన్లకై పోరాటం కేవలం విద్యా, ఉద్యోగాలకోసమే కాక నయా ఉదారవాద విధానాలకు వ్యతిరేకంగా మారాలి. విద్య, వైద్యం, ఆహారం ఎస్.సి, ఎస్.టి, బి.సిలకు ప్రభుత్వ పరంగా అందుబాటులోకి రాగలిగినపుడే సంక్షేమం దరిచేరుతుంది. ఆర్థికంగా, సామాజికంగా అన్ని అవకాశాలను సమానంగా దళితులు, గిరిజనులు,

వెనుకబడిన తరగతులు అందుకోగలిగినపుడే నిజమైన సామాజిక న్యాయం. ఆ సామాజిక న్యాయం కోసం ప్రైవేట్ రంగంలో రిజర్వేషన్ల పోరాటం అనేది ముఖ్యమైనది.

ప్రపంచ దేశాల అనుభవాలు

ప్రపంచంలోని వివిధ దేశాలలో సామాజిక, ఆర్థిక వివక్షతలను ఎదుర్కొంటున్న ప్రజలకు కొన్ని రాయితీలు ఇచ్చారు. ఎందుకంటే ముఖ్యంగా 1917లో రష్యాలో సోషలిస్టు రాజ్యం ఏర్పడింది. 2వ ప్రపంచ యుద్ధం అనంతరం ప్రపంచ వ్యాపితంగా 1/3 వంతు దేశాల్లో సోషలిస్టు ఆర్థిక వ్యవస్థ ఏర్పడింది. పైగా తాము నమ్ముకున్న పెట్టుబడిదారీ వ్యవస్థ సంక్షోభంలోకి కూరుకుపోయింది. ఆర్థిక, సామాజిక అసమానతలకు వ్యతిరేకంగా ప్రజాపోరాటాలు వెలువెత్తాయి. వీటి నుండి బయటపడడానికి పెట్టుబడిదారులు తమ వర్గ స్వభావానికి భిన్నంగా కార్మిక వర్గానికి, పేద ప్రజలకు, సామాజికంగా అణచివేయబడుతున్న వర్గాల అభివృద్ధికి కొన్ని సంక్షేమ చర్యలు తీసుకున్నారు. ప్రపంచంలో తమ దేశాల సామాజిక పరిస్థితులకు అనుగుణంగా అమెరికా, బ్రిటన్, యుగోస్లేవియా, లాటిన్ అమెరికా దేశాలైన బ్రెజిల్, పెరు, బొలివీయా, ఆఫ్రికా దేశాలైన నైజీరియా, సూడాన్, దక్షిణ ఆఫ్రికా, ఆసియాదేశాలైన మలేషియా, చైనా, పాకిస్థాన్లు తమ దేశంలోని ఆదిమ తెగలకు, జాతులకు, స్త్రీలకు, మతస్థులకు ప్రయివేటు రంగంలో కూడా ప్రాతినిధ్యాలు కల్పించడానికి చర్యలు తీసుకున్నాయి. ఈ చర్యల కోసం సమరశీలంగా అనేక విశాల ఉద్యమాలు జరిగాయి. ఉదా॥ మార్షిన్ లూథర్కింగ్ జూనియర్ అమెరికాలో సివిల్ రైట్స్ కోసం చేసిన బస్ మూవ్మెంట్ ప్రసిద్ధిగాంచింది. మెజారిటీ ప్రజలైన మలేజాతీయులు ఇతర జాతులతో సమానంగా ఆర్థికంగా అభివృద్ధి అయ్యేందుకు చదువు, ఉపాధి, భూమి, పెట్టుబడి రంగాలలో ప్రత్యేక నిర్ణయాలు చేసి అమలు చేసారు. ఉత్తర ఐర్లాండ్లో క్యాథలిక్కు మతస్థులకు జరుగుతున్న వివక్షను అధిగమించేందుకు ప్రత్యేక చట్టం చేసి అమలుజేయబడింది. ఈ దేశాలన్నింటిలో చదువు, ఉపాధి, పెట్టుబడి, భూమి తదితర రంగాలన్నింటిలోను తగిన వాటాలు, కోటాలు, సానుకూల చర్యలు ప్రయివేటు రంగంలో తీసుకోబడ్డాయి. వివక్షను అధిగమించేందుకు ప్రయత్నాలు ప్రపంచంలో ఎక్కడాలేనట్లు, మన దేశంలోనే ఉన్నట్లు, చిత్రీకరించడం ఇదేదో అంతర్జాతీయ పోటీకి ఆటంకం అయినట్లు బెంబేలు పడడం అవివేకం.

ప్రైవేట్ రంగంలో రిజర్వేషన్లు - వివిధ పార్టీల వైఖరి

2004లో ప్రైవేట్ రంగంలో రిజర్వేషన్లకై పెట్టుబడిదారులకు ఉత్తరాలు వ్రాసిన కాంగ్రెస్ పార్టీ, అధికారంలోకి వచ్చినతరువాత పెట్టుబడిదారుల వాదనకు తలొగ్గి,

ఏకాభిప్రాయంతోనే రిజర్వేషన్లు అమలు సాధ్యం అనే వాదనను అందుకున్నది. బిజెపి ఇప్పటి వరకు ప్రైవేట్ రంగంలో రిజర్వేషన్లపై ఎక్కడా నోరు విప్పడం లేదు. గతంలో లాగే బలహీనవర్గాల అభ్యున్నతికి అవసరమైన చర్యలు తీసుకుంటామని చెబుతూ తన అవకాశవాదాన్ని ప్రదర్శిస్తున్నది. మిగతా పార్టీలు కూడా ప్రతిపక్షంలో వున్నపుడు ప్రైవేట్ రంగంలో రిజర్వేషన్లకై మాట్లాడుతూ, అధికారంలోకి వచ్చిన తరువాత మాట తప్పుతున్నారు. ముఖ్యంగా రాజకీయ పార్టీలుగా సామాజిక న్యాయం కోసం కృషి చేస్తామని చెబుతూనే అధికారంలోకి వచ్చిన తరువాత సామాజిక న్యాయాన్ని ప్రజలకు దూరం చేసే నయా ఉదార వాద విధానాలను అమలు చేస్తున్నాయి.

ప్రయివేటు రంగంలో రిజర్వేషన్ల డిమాండ్ ను అధ్యయనం చేసి నివేదిక ఇవ్వాలని కేంద్ర ప్రభుత్వం ఎన్ ఆర్ మాధవ మీనన్ కమిటీని నియమించింది. ఈ కమిటీ నివేదికతో పాటు, నమూనా చట్టాన్ని కూడా ప్రభుత్వానికి అందజేసింది. ఆ నివేదికను, మోడల్ చట్టాన్ని ఇంత వరకు ప్రభుత్వం చర్చకు పెట్టలేదు. ఈ సమస్య పట్ల ప్రభుత్వ దాటవేత వైఖరికి ఇది తాజా నిదర్శనం. వీరి ద్వంద్వ వైఖరిని ప్రజలలో బట్టబయలు చేయాలి.

రిజర్వేషన్లపై నికరంగా నిలబడుతున్న సిపిఐఎం

కుల నిర్మూలన దేశంలో అత్యంత కీలకమైందని సిపిఐఎం భావిస్తున్నది. ఆర్థికదోపిడి, కుల దోపిడికి వ్యతిరేకంగా వర్గ, సామాజిక పోరాటాలను మిళితం చేసి నిర్వహించాలని విశాఖపట్టణంలో జరిగిన సిపిఐఎం అఖిల భారత మహాసభల్లో మరొకసారి నిర్ణయం తీసుకుంది. సామాజిక అంశాలపై మరిన్ని పోరాటాలు చేయాల్సి వుందని ప్రస్తుతం నిర్వహిస్తున్న పోరాటాలు ఏ మాత్రం సరిపోవని సమావేశం ఆత్మ విమర్శ చేసుకుంది. అట్టడుగులకైన ఎస్సీ, ఎస్టీ, బిసి తరగతులకు అండగా నిలబడాలని కృత నిశ్చయంతో ఉంది. అందుకు ప్రయివేటు రంగంలో రిజర్వేషన్లు దళితుల అభివృద్ధికి ఒక సాధనంగా తోడ్పడుతుందని దేశ వ్యాపిత క్యాంపెయిన్ తీసుకున్నాము.

అంబేద్కర్ రాజ్యాంగంలో రిజర్వేషన్లను పొందుపర్చినప్పుడే వాటికున్న పరిమితులను గుర్తు చేస్తూ కమ్యూనిస్టులు సంపూర్ణ మద్దతిచ్చారు. నాటి నుండి నేటి వరకు దేశ, రాష్ట్ర స్థాయిల్లో వచ్చిన అన్ని రకాల రిజర్వేషన్లను సిపిఐఎం బలపరుస్తున్నది. రిజర్వేషన్లకు వ్యతిరేక ఉద్యమాలు సరైనవి కాదని వ్యతిరేకించింది. సామాజిక తరగతులకు అండగా నిలబడింది. ఎస్సీ, ఎస్టీ, బిసెలను ఓటు బ్యాంకు రాజకీయాలకు వినియోగించుకునే పాలక పార్టీల అవకాశవాద వైఖరిని ఎండగడుతూ ఈ పార్టీలకు భిన్నంగా సిపిఐఎం దళితుల పక్షాన నిలబడింది. ఆంధ్రప్రదేశ్ లో ప్రయివేటు రంగంలో రిజర్వేషన్లు సాధించడం

ముఖ్యమైందిగా భావించి రాష్ట్ర వ్యాపిత క్యాంపెయిన్ చేపట్టాము.

ఏం చేయాలి ?

ప్రభుత్వరంగం వేగంగా ప్రయివేటీకరించబడుతున్న నేడు, ప్రయివేటురంగంలో రిజర్వేషన్ల అమలును ఎంత మాత్రం వాయిదా వేయడానికి వీలు లేదు. ఇందుకోసం కేంద్ర ప్రభుత్వం పార్లమెంట్లో చట్టం చేయాలి. రాష్ట్ర ప్రభుత్వం కేంద్ర ప్రభుత్వంపై అందుకు ఒత్తిడి తేవాలి. పెరిగిన జనాభాకు అనుగుణంగా ప్రభుత్వ రంగంలో రిజర్వేషన్ల శాతాన్ని పెంచాలి. జెజే ఇరానీ టాన్స్‌ఫోర్ను కమిటీ పని విధానంపై శ్వేతపత్రం విడుదల చేయాలి. ఎన్ఆర్ మాధవ మీనన్ కమిటీ నివేదిక తక్షణమే ఆమోదించాలి. మోడల్ చట్టాన్ని బహిరంగ చర్చకు పెట్టాలి. రాష్ట్ర ప్రభుత్వం ప్రయివేటు కంపెనీల్లో రిజర్వేషన్లను అమలు చేసే విధంగా చట్టం చేయాలి. రిజర్వేషన్లు అమలు చేయని ప్రైవేట్ కంపెనీలపై చర్యలు తీసుకోవాలి.

ప్రయివేటు రంగంలో రిజర్వేషన్లు అమలు చేయాలని, ఎస్సీ, ఎస్టీ సబ్‌ప్లాన్ రూల్సుపై ఇచ్చిన జీఓ 23ని సవరించాలని, దేశవ్యాప్త ఎస్సీ, ఎస్టీ సబ్‌ప్లాన్ సాధనకై, డా.బి.ఆర్. అంబేద్కర్ 125వ జయంతి సందర్భంగా దళిత సమస్యలపై ప్రత్యేక పార్లమెంటు సమావేశం జరపాలని, ఎస్సీ, ఎస్టీ అత్యవసర నిరోధక చట్టాన్ని సవరించినదానిని పార్లమెంటులో ఆమోదించాలని, ఎస్సీ, ఎస్టీ బ్యాక్‌లాగ్ పోస్టులను బర్తీ చేయాలని విశాల ఉద్యమం నిర్మించాలి. ఆంధ్రప్రదేశ్‌లో 86శాతం సామాజిక తరగతుల ప్రజలున్నారు. వీరి అభివృద్ధిని కోరుకునే అందరూ ఈ మహా ఉద్యమంలో భాగస్వాములు కావాలని కోరుతున్నాము. ప్రజాతంత్రయుతమైన ఈ డిమాండ్లను ఇతర కులాలలో ఉన్న అభ్యుదయవాదులు మద్దతిచ్చి ఈ ఉద్యమాన్ని మరింత బలోపేతం చెయ్యాలని విజ్ఞప్తి చేస్తున్నాము. అలాగే ప్రభుత్వ రంగాన్ని కాపాడాలని జరిగే పోరాటాలకు మనందరం అండగా నిలబడాలి. సరళీకృత ఆర్థిక విధానాల వల్ల విద్యా, వైద్యం, ఆహారం, నివాసప్రాంత సౌకర్యాల్ని ప్రయివేటుపరం అవుతున్నాయి. రిజర్వేషన్ల ఉద్యమాలతో పాటు సరళీకరణ విధానాలకు వ్యతిరేకంగా కూడా రాష్ట్ర వ్యాపితంగా ప్రజాతంత్ర శక్తులన్నీ ఐక్య పోరాటాలు చెయ్యాలని సిపిఐఎం కోరుతున్నది.

వెల: రూ.5.00

27-13-3, సిపిఐ(ఎం) రాష్ట్ర కమిటీ కార్యాలయం, ఆకుల వారి వీధి, గవర్నర్‌వేట
విజయవాడ - 2. ఫోన్: సెల్ నెం. 9490098833, 9490300366